

Sygn. akt: I C 2352/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w I Wydziale Cywilnym

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Radosław Tukaj**

Protokolant: Kinga Romanowska

po rozpoznaniu w dniu 07 stycznia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. K., K. O. i S. W.**

przeciwko (...) **spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od każdego z powodów P. K., K. O. i S. W. na rzecz pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty po 978,04 zł /dziewięćset siedemdziesiąt osiem złotych cztery grosze/ tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie zwrócić pozwanemu kwotę 282,88 zł /dwustu osiemdziesięciu dwóch złotych osiemdziesięciu ośmiu groszy/ tytułem nadpłaconej części zaliczki na koszty związane z dopuszczeniem dowodu z opinii biegłego.

Sygn. akt: I C 2352/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 09 lipca 2012 roku powodowie P. K., K. O. i S. W. wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na swoją rzecz następujących kwot:

- na rzecz P. K. kwoty 8.600,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 05 marca 2008 roku do dnia zapłaty,

- na rzecz K. O. kwoty 4.150,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 05 marca 2008 roku do dnia zapłaty,

- na rzecz S. W. kwoty 6.000,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 05 marca 2008 roku do dnia zapłaty.

Ponadto, powodowie wnieśli również o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 29 stycznia 2008 roku P. K. nabył u A. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w G. aparat fotograficzny marki „C. (...)” o wartości 8.600,00 złotych. W związku z wadą nabytego aparatu P. K. w dniu 03 marca 2008 roku zgłosił reklamację i oddał aparat do sklepu w celu dokonania naprawy gwarancyjnej (paragon – k. 19, zgłoszenie reklamacyjne – k. 21, zeznania P. K. – k. 244).

W dniu 04 lutego 2008 roku K. O. nabył A. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w G. notebook marki „L. (...)/266” o wartości 4.150,00 złotych.

W związku z wadą zakupionego notebooka K. O. w dniu 29 lutego 2008 roku zgłosił reklamację i przekazał komputer do sklepu w celu dokonania jego naprawy (paragon – k. 26, zgłoszenie reklamacyjne – k. 27, zeznania K. O. – k. 245).

W dniu 03 grudnia 2007 roku S. W. kupił A. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w G. notebook marki „T. (...)” o wartości 6.000,00 złotych. Wskutek stwierdzenia usterki nabytego komputera S. W. w dniu 18 lutego 2008 roku zgłosił reklamację i oddał komputer do sklepu w celu usunięcia usterki (faktura – k. 32, zgłoszenie reklamacyjne – k. 33, zeznania S. W. – k. 245).

W dniu 05 marca 2008 roku w pomieszczeniu, w którym A. K. prowadził swoją działalność, na skutek uszkodzenia układu sterowania zamrażarki znajdującej się w pomieszczeniu socjalnym firmy (...), doszło do pożaru, w trakcie którego zniszczeniu uległy między innymi: aparat fotograficzny marki „C. (...)” będący własnością P. K., notebook marki „L.(...)” będący własnością K. O. oraz notebook marki „T. (...)” będący własnością S. W. (opinia biegłego sądowego z zakresu pożarnictwa – k. 192-198).

A. K. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) w G. był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. (bezsporne, potwierdzenie pokrycia ubezpieczeniowego – k. 16-18).

P. K. zgłosił szkodę w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. w dniu 27 maja 2008 roku, K. O. dokonał zgłoszenia szkody w dniu 02 czerwca 2008 roku, zaś S. W. w dniu 09 lipca 2008 roku (zgłoszenia szkód – k. 22-23, k. 28-29, k. 34-35).

Ubezpieczyciel, w każdym z wyżej wskazanych przypadków, po przeprowadzeniu postępowań likwidacyjnych, odmówił przyjęcia odpowiedzialności za szkody powstałą na skutek zdarzenia z dnia 05 marca 2008 roku (decyzje – k. 25, k. 31, k. 37).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszego postępowania oraz w aktach szkody, a także na podstawie zeznań powodów: P. K. (k. 244), K. O. (k. 245) i S. W. (k. 245). Autentyczność wskazanych dokumentów nie budziła wątpliwości i nie została zakwestionowana przez żadną ze stron procesu.

Ponadto, ustaleniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd dokonał także w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu pożarnictwa G. K.

(k. 192-198). Sąd podzielił wnioski zawarte we wskazanej opinii. W ocenie Sądu opinia ta zasługiwała na uwzględnienie, została bowiem sporządzona rzetelnie i dokładnie, udzielała wyczerpujących odpowiedzi na zadane pytania, była logiczna, spójna i pozbawiona nieścisłości. Nie zachodziły przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy bezstronności sporządzającego ją biegłego.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania powodów, albowiem były one spójne, logiczne i znalazły potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszym postępowaniu.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie przyjąć należało, że podstawą roszczenia dochodzonego przez powodów był przepis art. 415 k.c. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przepis ten przewiduje odpowiedzialność odszkodowawczą za szkodę, do której doszło wskutek zdarzeń nazywanych czynami niedozwolonymi. Przepis ten stanowi ogólną podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej. Do przesłanek odpowiedzialności deliktowej należą:

1. zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie,
2. zaistnienie szkody,
3. związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem a szkodą.

Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych zastosowanie znajdują ogólne reguły dotyczące kompensaty szkody w mieniu (majątkowej) i na osobie (majątkowej i niemajątkowej) oraz koncepcji związku przyczynowego, w szczególności wskazane w przepisach art. 361-363 k.c. Dla przypisania danej osobie odpowiedzialności z tytułu dokonania czynu niedozwolonego, wszystkie wyżej wymienione przesłanki wynikające z treści przepisu art. 415 k.c., muszą być spełnione kumulatywnie.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy, stwierdzić należało, że po stronie powodów niewątpliwie doszło do powstania szkody materialnej, na skutek zdarzenia zaistniałego w firmie (...) w G.. Strona powodowa wykazała również zaistnienie związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem z dnia 05 marca 2008 roku, a uszczerbkiem zaistniałym w sferze interesów majątkowych powodów (szkodą).

Sąd zważył jednak, że w niniejszej sprawie pozwanym nie był podmiot bezpośrednio odpowiedzialny za powstanie przedmiotowej szkody lecz zakład ubezpieczeń, w którym podmiot ten posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej. W takim zaś przypadku strona powodowa, poza przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej wynikającymi z przepisów Kodeksu cywilnego, winna była wykazać również zasadę i zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela.

Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przepis art. 822 § 1 k.c. stanowi zaś, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania określonego w umowie za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia. Ponadto, jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1 wskazanego przepisu, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.).

Sąd zważył zatem, że o zakresie odpowiedzialności ubezpieczyciela decydują przede wszystkim przepisy Kodeksu cywilnego, treść umowy ubezpieczenia i stanowiące jej integralną część ogólne warunki ubezpieczenia (OWU). Dokument w postaci ogólnych warunków ubezpieczenia określa zasady danego rodzaju ubezpieczenia oraz prawa i obowiązki każdej ze stron umowy, zawiera szczegółowe informacje dotyczące zakresu ubezpieczenia, w tym wskazuje jakie zdarzenia są objęte ochroną ubezpieczeniową, a jakie są z zakresu tej ochrony wyłączone, wskazuje również sposób ustalenia kwoty ubezpieczenia oraz zasady ustalania wysokości odszkodowania, a także kto ma do niego prawo. Uznać zatem należy, że ogólne warunki ubezpieczenia mają kluczowe znaczenie dla realizacji ewentualnych świadczeń wynikających z umowy ubezpieczenia.

W niniejszej sprawie strona powodowa nie przedłożyła Sądowi ogólnych warunków umowy, stanowiących integralną część umowy łączącej podmiot odpowiedzialny za szkodę z pozwanym. Uznać zatem należało, że nie wykazała w sposób należyty odpowiedzialności pozwanego w zakresie przedmiotowej szkody.

Podkreślić w tym miejscu należało, że jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego jest zasada kontrydiktoryjności. Według niej ten, który powołuje się na przysługujące mu prawo i żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Przytoczona zasada wynika z treści art. 6 k.c., wedle którego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ponadto stosownie do art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis art. 232 k.p.c. stanowi natomiast, że strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wreszcie, wskazać należało, że na mocy przepisu art. 233 § 2 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W kontekście powyższych regulacji należało zgodzić się ze spostrzeżeniami zawartymi w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., I ACa 1320/11, zgodnie z którymi jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie jej żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał.

W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, że ciężar wykazania odpowiedzialności pozwanego za szkodę spoczywał na powodach, którzy w żadnej mierze obowiązkowi temu nie sprościli. Zdaniem Sądu, z przedstawionych przez powodów dokumentów nie wynikała odpowiedzialność pozwanego za zdarzenie z dnia 05 marca 2008 roku, którego następstwem była szkoda majątkowa po stronie powodów. Brak ogólnych warunków ubezpieczenia dotyczących polisy, którą

z (...) S.A. zawarł A. K., uniemożliwiła pozytywne dla powodów rozstrzygnięcie sprawy, gdyż Sąd nie mógł skontrolować zakresu, jakim było objęte ubezpieczenie jego zakładu. Bez znaczenia przy tym było, czy powodowie wskazaliby jako podstawę prawną rozstrzygnięcia przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące odpowiedzialności deliktowej czy kontraktowej (art. 471 k.c. i nast.), czy wreszcie przepisy ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. Warto podkreślić, że polisa dołączona do pozwu nie rozstrzygała o zakresie odpowiedzialności, a tylko o niektórych jego warunkach – bez tego dokumentu Sąd nie mógł zatem ustalić zakresu odpowiedzialności pozwanego.

Ponieważ dokumentu tego nie dołączył także pozwany przy odpowiedzi na pozew, a nie znajdował się on również w aktach postępowania likwidacyjnego, Sąd, otwierając na nowo rozprawę, zwrócił się do pełnomocnika pozwanego o jego dołączenie – jednak bezskutecznie. Na kolejnym terminie rozprawy pełnomocnik powodów nie wnosił o dołączenie OWU do akt sprawy, stwierdzając, że nie jest to dowód w sprawie konieczny, zaś na pytanie, jakie kroki by podjął, gdyby Sąd zobowiązał stronę powodową do jego dołączenia, odpowiedział, że także zwróciłby się do strony pozwanej. Z tych względów Sąd, respektując nadto zasadę równości stron w procesie cywilnym i zasadę niedziałania Sądu z urzędu (tym bardziej, że obie strony były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników), odstąpił od pozyskania ww. dowodu i oddalił powództwo w niniejszej sprawie.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi, na jego żądanie, koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W niniejszej sprawie Sąd w całości oddalił powództwo wytoczone przez powodów, dlatego też to powodowie byli tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, w związku z tym obowiązana jest zwrócić stronie pozwanej poniesione przez nią koszty procesu. Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem pełnomocnik pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

W skład kosztów należnych stronie pozwanej wchodziła kwota 2.400,00 złotych tytułem wynagrodzenia radcy prawnego (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę

prawnego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.)), opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych oraz wydatki poniesione przez pozwanego na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 517,12 złotych. Ponieważ między powodami zachodziło w sprawie jedynie współuczestnictwo formalne, zasądził na rzecz pozwanego od każdego z nich po 1/3 należnych kosztów procesu (978,04 zł).

Ponadto, w punkcie III. wyroku Sąd nakazał zwrócić pozwanemu ze Skarbu Państwa kwotę 282,88 złotych tytułem nadpłaconej części zaliczki na poczet kosztów związanych z dopuszczeniem dowodu z opinii biegłego (art. 80 ust. 1 u.k.s.c.).

Z przytoczonych wyżej względów Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powodów.

04.02.2014 r.